

Lige overfor Embedsmændene ligesaa lidt som jeg selv, at netop denne Del af Udgifterne kunde jeg ønske blev ydet efter Regning, idet der da var en mindre Fristelse for Embedsmændene til at være mindre nysigtige, end naar man giver dem en bestemt Sum i Portogodtgjærelse. Det, der var Hovedsagen, da Postloven af 1871, vedtoges, var dette, at Postvæsenet i det Hele taget skulde have Betaling for sit Arbejde, saa at man kunde komme til en klar Forestilling om, hvad Postvæsenets Indtægter vare for at lade Forøgelsen af Indtægten komme en yderligere Udvikling af Postvæsenet til Gode, saaledes som det nu er flet ved Landpostvæsenet. Jeg haaber, at naar Paragrafen udstemmes, hvad jeg antager vil blive Resultatet, den ærede Justitsminister da ikke vil lægge denne Sag til Side, men tværtimod vil paavirke sin Kollega, Indenrigsministeren, for at der kunde ske en Forandring i Postlovens § 15. Ikke at man derved skulde komme tilbage til den gamle Maade at forsende Breve paa fra Øvrighederne ved „kongelig Ejeneft“, men saaledes, at Portoudlæg skulde godtgjøres efter Regning, eller maaste saaledes, at man benytte sig af Ejeneftfrimærker. Formen er mig ikke om at gjøre, men det er mig om at gjøre, at den Betjening, Befolkningen kan gjøre Krav paa, ikke bliver hæmmet ved en saaringe Ting som et Frimærke mere eller mindre. Der er et Punkt, som jeg endnu skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, om jeg end antager, at den ærede Minister selv vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, nemlig, at, naar § 1 med Underændringsforslaget vedtages, saa at der til Herredsfogden i Hammerum Herred bevilges 3,670 Kr. — maaste gjælder denne Bemærkning ogsaa med Hensyn til andre Ændringsforslag, jeg husker det ikke, men det gjælder i alt Fald for dette — maa der ogsaa stilles Ændringsforslag i samme Retning paa Lillæggsbevillingsloven. Den ærede Minister vil erindre, at vi paa Lillæggsbevillingsloven have Herredsfogedembedet i Hammerum Herred, og at der i denne Lov er sat den samme Sum som paa det oprindelige Lovforslag; men det maa jo ændres efter det Udseende, som § 1 faar, naar Lovforslaget er færdigt fra dette Thing. Man kan vel antage, at det vil faae den samme Stillelse efter at have gennemgaaet Behandlingen i det andet Thing.

Alberti: Ogsaa jeg nødes til at være imod Udvalget ikke blot i Enkeltheder, men i det Hele med Hensyn til den Grundfætning, hvorefter Udvalget har stillet sine Ændringsforslag. Dengang da Rettsbetjentene bleve satte paa fast Lønning, blev det forudsat, og det ligger ligefrem i Loven af 19de Februar 1861, at de skulde have fuldstandig Erstatning for deres Udlæg, og naar nu Udvalget siger, at det er bedst at vente med Afgjørelsen af Erstatningsretten, indtil de fulde 5

Revisionsaar ere ude, mener jeg, at det er imod den Grundfætning, at Embedsmændene skulle have deres Udlæg erstattede fuldt ud. Jeg tror derfor, at, naar der er Vakance, eller der paa anden Maade kommer et Embede for her til Rettelse med Hensyn til Udlæg, da er det rigtigst at rette det. Hvad Lidsforholdene angaar, maa man jo tage Hensyn til den overordentlige Forøgelse i Arbejdet, som i de sidste 10 Aar er faldet paa alle juridiske Kontorer. Enhver Rettsbetjent kan jo paavise ved sine Sporteljournaler, at hans Arbejde er forøget i Reglen med Halvdelen i de sidste 10 Aar, og det er jo da soleklart, at han saa ogsaa maa have haft større Udgift til Bestridelsen af sit Kontorhold. Finantsloven for 1869 udviser, at Rettsportlerne vare ansatte til 1,200,000 Kr., og for det sidste Aar ere Rettsportlerne ansatte til 1,800,000 Kr. eller noget Mere. Der er altsaa en Tilgang af 600,000 Kr. i Indtægt, og jeg mener, at der da ogsaa maa have været en tilsvarende Stigning i Bruttoudgiften i disse 10 Aar; men det vil Udvalget slet ikke tage Hensyn til. Det hænger sig fremdeles i den Beregning, hvormed man begyndte i 1869, og saa skulle Forholdene rette sig efter Beregningen, medens det netop var det Omvendte, der burde ske. Det er Forholdene, der skulle beherske Beregningen; det er min Betragtning. Jeg finder derfor, at der er noget Smaaligt, noget Utroligt næsten i at ville prutte med saadanne Embeder som Hammerum Herredsfogedembede eller Odense Byfogedembede. Der er et tredje Embede, som jeg vil nævne, nemlig Meerløse og Ludsø Herred; der vil Udvalget afknappe Ministeren 100 Kr. Men hvem der har været paa Meerløse og Ludsø Herredsfogedkontor, og Enhver, som har det mindste Begreb om det uhyre Arbejde, der er i denne Rettskreds, en af de største i Landet, maa jo forbaufes over, at det opførte Beløb skulde kunne være 100 Kr. for meget til dette Embede. Jeg vil derfor foreslaa Thinget ikke at følge Udvalget i disse usle Knibe-rier, thi de passe virkelig ikke til Forholdene, og de passe lige saa lidt til den Grundfætning, hvorefter de juridiske Embedsmænd skulde have deres Udlæg godtgjorte. Jeg har i sin Tid været Ordfører for Hovedloven herom, og jeg har den Levende Overbevisning, at vi ville handle imod det, som dengang var Lovens Mening, ved at gjøre saadanne Afknapninger, som her ere foreslaede. Jeg kommer dernæst til § 5, som Udvalget rent vil udstryge. Jeg paastaar, at den ærede Minister har en Fortjeneste, ikke blot med Hensyn til det Finantfelle, men ogsaa med Hensyn til det Kommunale ved at foreslaa § 5. Naar § 5 vedtages, faar ingen Rettsbetjent i Portogodtgjærelse mere, end der tilkommer ham, og det er netop Hensigten, og forsaavidt siger jeg altsaa, at den ærede Minister tilfredsstiller de finantfelle Krav. En Embedsmand skal ikke have sine Porto-